

EEN CURIEUSE HISTORIE ¹⁾.

In September l.l. werden mij door een paar arme jongens, waarschijnlijk in speculatie op mijn gevoel voor dieren, in een sigarenkistje twee jonge katjes tehuis bezorgd, welker oogen wel reeds open waren, maar die uitmunten in kleinheid en magerheid, en welker leeftijd, zoo niet de ongevoeligheid, dan toch de onnadenkendheid van den afzender vermoeden deed.

Die zending is gebleken van groote waarde voor mij te zijn; zij heeft mij gelegenheid gegeven een natuurwonder te aanschouwen, dat, schoon het de wetenschap niet gansch onbekend is, mij, ik beken het, zoo ikzelf het niet gezien hadde, wel wat apocrief zou zijn voorgekomen. Mijn hond namelijk nam met treffende teederheid en volharding het verzorgen der hulpelooze diertjes, *hoewel niet van hare soort*, op zich; daarbij *steeds voorliefde toonend voor het zwakste*, en *na verloop van eene maand ongeveer*, *zog krieggende* — *zij die nooit gejongd had*.

Alzoo drie interessante punten.

Men sta mij eene eenigzins uitvoeriger beschrijving toe.

Toen de hond de katjes ontwaarde, toonde zij veel belangstelling, legde bijvoorbeeld den kop op den rand van het kistje, aandachtiger dan een kind, dat naar het tikken van een horologie luistert, en verliet het slechts zeer gejaagd. Na de beestjes op den grond te hebben ontvangen, nam zij ze tot zich, likte en verwarmde ze en verliet ze daarna maar een moment in de vierentwintig uren en dan nog gedwongen.

Men kon het gewigt, dat zij aan hare roeping hechtte, haar aanzien, en de jammerklagten, eens door haar aangeheven, getuigden van overdreven liefde, van zekere krankzinnigheid.

Zij at bijna niet, en de katjes voor vreemden en dienstboden te verbergen, was haar dagwerk; dan bragt zij altijd eerst het kleinste weg, haar „oogappel.”

---

¹⁾ Wij ruimen gaarne eene plaats in aan de volgende mededeeling van een op zich zelf altijd merkwaardig en zeldzaam feit, maar voegen er tevens bij, dat men reeds in den jaargang 1866, bl. 320, een geheel dergelijk geval vindt, dat ons door den heer BURGER te Amersfoort was medegedeeld.

Zoo lagen de kleine katten ongeveer eene maand lang nacht en dag tusschen hare koesterende dijen, waar de kleinste een vaste plaats had en trokken aan hare drooge borsten.

Tot hiertoe voerde ik ze met warme melk, doch nu bemerkte ik met verwondering, dat eindelijk die borsten voeding boden.

Heden, in het midden van November, en later ook, kan men ten mijnent de lieve, bevallige, interessante groep aanschouwen, de kleinen zuigend, of de blijde, trotsche „moeder” beminnelijk haar hoofd neigend naar het kleinste katje, dat haar kopjes geeft en spint; of men kan getuige zijn van eene harddraverij, die de schalksche, schrandere Bibi zich meermalen veroorlooft te houden met haar teërbemind zwart Pygmeesch poesje in den bek.

En nog eene bijzonderheid. Mijne vogels loopen onder mijn toezigt met de jonge katten op den grond, zoodat alles harmonie is.

De teederheid van mijn hond is eene les voor ons menschen. Ik hoop dan ook, dat zij eene plaats in het Album der Natuur niet onwaardig is, daar het feit onversierd door mij is weêrgegeven.

's GRAVENHAGE, 18 Nov. 1868.

MARIE ANDERSON.